

[Ilse Hansen]

ligt bidrag til at give boligejerne den tryghed, som der er så stort et behov for. Det skal være sådan, at den enkelte familie skal kunne blive i sit hus, hvis det er det, den ønsker. Det skal også være sådan, at den samme familie kan sælge sit hus, hvis det er det, den ønsker – også uden at blive påført store økonomiske tab ved salget. De moderne tiders stavnsbånd med ikke at kunne sælge sit hus skulle gerne med forslagene være løstnet væsentligt.

Pernille Sams (KF):

Det er mange forskellige elementer, regeringen har valgt at koble sammen i et enkelt lovforslag. Jeg vil knytte nogle kommentarer til visse elementer, men overordnet skal de ses i sammenhæng med alle de andre lovforslag, regeringen netop har fremsat. Derfor vil vores tilslutning også afhænge af de forestående forhandlinger om hele lovkomplekset.

Det må være skæbnens ironi, at dette lovforslag hedder lovforslag nr. L 291. For to måneder siden afviste den selv samme skatteminister lovforslag nr. L 191, et lovforslag med næsten samme indhold som en del af det nærværende, nemlig omlægning af kontantlån. Men dengang var det fremsat af Det Konservative Folkeparti, og skatteministeren lagde bestemt ikke fingrene imellem, da han over for Folketinget redegjorde for, hvor negativt det var, og hvilke håbløse konsekvenser lovforslaget havde.

Nu har piben sandelig fået en anden lyd. Det kan landets mange hundredtusinde boligejere og landmænd med kontantlån være glade for, men det virker ærlig talt noget ussel, at fordi det er oppositionen, der har fremsat et lovforslag, bruger skatteministeren en helt anden argumentation imod det og fortæller, hvor dyrt for samfundet det vil være. Men når det er hans eget forslag, kommer alle de saglige argumenter og de reelle beregninger frem fra skuffen. Sagen er nemlig, som jeg også sagde det for to måneder siden, at det koster ikke staten en eneste krone. Tværtimod vil det efter rentefaldet være en fordel både for boligejerne og for staten at få mulighed for at omprioritere de gamle højt forrentede kontantlån.

En nærlæsning af Folketingets forhandlinger om lovforslag nr. L 191 i marts måned sammenlignet med de provenuberegninger, der følger med dette lovforslag, kan ikke undgå at

frembringe det indtryk, at skatteministerens argumentation og økonomiske baggrundsregninger er helt tilfældige og valgt til den lejlighed, de skal bruges i. Det er i hvert fald generelt blevet meget svært at tage skatteministerens konsekvensberegninger alvorligt og seriøst, når man kan se, at der mere er tale om politisk holdning end økonomiske realiteter i argumenterne.

Men i dag må vi vel hellere glæde os over, at regeringen er blevet overbevist om rigtigheden i vores forslag. Der er som bekendt også mere glæde i himlen over én omvendt end over 10, der i forvejen er frelste. Vi forstår i øvrigt ikke, hvorfor regeringen vil forhindre indfrielsen af de gamle kontantlån. Det virker unødigt restriktivt.

Så er der forslaget om de almindelige fast forrentede kontantlån og nyskabelsen i kontantlånene med rentetilpasning. Man kan næsten ikke lade være med at spørge: Hvorfor vælger regeringen at give mulighed for, at der nu opstår en ny generation af kontantlånere, der måske får samme problemer som dem, vi løser op for nu, for så vidt angår kontantlån fra før 19. maj 1993? Og hvorfor lægger regeringen op til, at det skal være mere fordelagtigt på længere sigt for borgerne at vælge et rentetilpasningslån end et fast forrentet lån? Ved den facon, regeringen har valgt, tvinger man efter 1995 boligejerne ud i en stor renteusikkerhed, og det er da uheldigt specielt i en lavrentetid, hvor det er positivt at få et fast forrentet lån, så man ved, hvad man har at rette sig efter.

Med den økonomiske politik, regeringen lægger op til med større offentlige udgifter og større underskud, er der jo heller ingen, der siger, at vi kan holde vores lave renteniveau i længere tid.

Men nu vil jeg så vende mig til de mere centrale dele af skatteomlægningerne, og lovforslaget her sænker lejeværdien med den bebudede halve procent. Men det er langt fra nok til at kompensere for den ekstraskat, der samtidig lægges på boligejerne, ved at regeringen sænker rentefradragets værdi med 8 procentpoint. For at opveje dette skal lejeværdien ikke sænkes med 0,5 pct., men snarere til 0,5 pct., og det er sørgeligt at se, at hverken pensionisternes sats eller satsen på fritidshuse eller boliger, der har en værdi af over 1,4 mio. kr., er omfattet af sænkningen af lejeværdien.